THE
CHURCH WEEKLY

Vol. IX | SUNDAY 25th SEPTEMBER 1955 | PRICE 2 ANNAS A COPY | No. 38

THE DESCENT IN TO HELL

By William S Hill

William S. Hill, rector of St Stephen's Episcopal Church Wilkinsburg, Pennsylvania, is editor of the monthly publication of the Pittsburgh diocese, a responsibility carried over from his years as rector in Uniontown.

Everyone has moments when he feels depressed debilited,defeated, there are times when even the most sanguine person is "down in the dumps", on occasion the existence of an individual becomes a living hell. But even in moments of defeat and discouragement, even in hell itself, it is possible to find the door to a new quality of life.

Some years ago David Peskin went through hell — three long months of it in a Marine hospital recovering from bullet wounds received on Okinawa. But it was while in hell, on his hospital cot, that he got a vision of what to do with his life. For a long time he had been a competent photographer taking black and white shots exclusively; but while convalescing he decided to concentrate on color photography of high-speed action, and while still in the hospital he began his study of the theory of color and of its application to camera work. Today, if anyone wants color action photos of the highest quality—shots of the baseball World Series, for example—he calls on David Peskin, the man who on his own admission carved out his future in hell,

Religion is aware of the defeats and disabilities that overtake men and women; it knows that from time to time people live in what amounts to hell on earth; but it affirms that in hell itself it is possible to find the very path that leads to heaven. This is one spiritual meaning which can be given the phrase in the Apostles' Creed, "He descended into hell "

"I believe in Jesus Christ ——— (who) descended into hell.' There is a fascinating story behind this phrase and its insertion in the creed.

In the early days of the church there was a Christian cult whose members maintained that Jesus never really died His death, they said, was an illusion; he was in a coma when his body was taken down from the cross, and he was revived by the spices and ointments the women brought to the tomb. But the early church fathers would have none of this idea. "Not so!" they said. "His death was no illusion; Jesus really died—so much so that his soul went to the place of departed spirits. In short, we firmly believe "He descended into hell"

Along with their desire to assert that Jesus really died. the early church fathers had another reason for saying that he went down into hell They also wanted to affirm the depths of his humiliation. Out of his profound love for mankind," they said 'Christ not only suffered physical torment and death, but his very spirit went down into the dismal abyss of the nether regions, There were no limits to the humiliation he was willing to undergo for the sake of humanity; he descended into hell.'

This viewpoint is expressed in a legend found in a book written perhaps a centry after the death of Jesus. According to this legend, once Jesus died on the cross, his soul spent the next three days in hell preaching and teaching with such success that he was able to convert some of the inhabitants and to lead them out of hell up into heaven. In other words, between Good Friday and Easter, Christ ministered to the souls who had been consigned to perdition, and by this ministry was able to redeem some, opening up to them an existence of blessedness and joy.

That, in brief, is the background of what is perhaps the strongest phrase in the creed. The church fathers wanted to assert as clearly as they could that Christ really died, that he was willing to endure the lowest depths of humiliation to serve mankind, and that he was ready to minister even to those who appeared to be lost souls. And all this was summed up in the phrase, 'He descended into hell.'

II

The phrase 'he descended into hell' has some important implications for human life, and the first is that no one can sink so low that he is unsalvageable, irredeemable or beyond hope.

In his earthly life, Jesus had associated with publicans, outcasts and people of unsavory reputation, he had chosen his disciples from among men who could make no claims to virtue, and of himself he said 'I have not come to call the righteous, but sinners to repentance.' No wonder the legend arose that after his death he descended into hell to do what he could for the poor souls there!

This basic Christian idea—that no one can sink too deep to be brought to the surface and salvaged—is a thought that has been graphically demonstrated by the Salvation

Army. 'A man may be down, as General Booth put it, "but he's never out." And this is why the Salvation Army has gone into slums, into prisons, into disreputable dives; this is why it has erected sanatoria for alcoholics, homes for unmarried mothers and recreational centers for the underprivileged. All this has been done in the name of Christ who descended into hell.

What does this mean to us personally? It means that however pitifully we have failed morally, however debilitated we have become spiritually, however disgraced we have become socially, life is still salvageable. None of us has fallen so low that he is beneath redemption. We know this because of Christ who descended into hell.

III

This phrase also has the value of reminding us that hell is not a place of aimless torture, but rather of purification and of growth. It is in hell, says *Theologia Germanica*, a devotional manual written some 500 years ago, that the human soul is prepared to enter heaven.

I honestly don't know where we get the idea of hell-fire used as an instrument of torture. The ancient Israelites did not use fire for torture; if they wanted to torture a man, they stoned him. In the Bible we discover that fire was used to purify things, to cleanse them of their imperfections, to prepare them for their highest and noblest uses. Hell-fire, therefore, can be a symbol of a growth process—a process whereby the impurities, the blemishes and the imperfections of character are purged for the sake of a newer and higher development of the personality.

Surely it was a living hell—the hell of a guilty conscience—which brought out the religious genius of Moses. In his youth, you will remember, Moses killed a man, and had to flee the country. And it was while in the wilderness, struggling with his conscience, that he caught his first vision of God and of his own destiny. His own particular hell, you see, provided him with the opportunity for growth. Or take an example closer to home: a woman who made a wreck of her first marriage and then astonished her friends by the success of her second. To one who commented on this she said, "I ought to understand how to live in heaven? you see, I've known what it is to live in hell!"

What does this mean to us personally? It means the hell we are going through is helping us grow and develop in character, it is preparing us to live in heaven. It is peeling off our hard layers; it is heightening our sensitiveness; it is making us compassionate; in short, it is changing us into persons worthy to enter heaven. Indeed, as the unknown ancient writer of *Theologia Sermonica* put it, Christ himself could ascend into heaven only because he first decended into hell.

IV

There is a further message contained in the phrase, which is that however deeply we go down into hell, God is there. Everyone is familiar with the lines from the Psalm 139:

Whither shall I go from thy Spirit?
Or whither shall I flee from thy presence?
If I ascend to heaven, thou art there!
If I make my bed in Sheol, thou art there,
If I take the wings of the morning
and dwell in the uttermost parts of the sea!
even there thy hand shall lead me,
and thy right hand shall hold me.

The affirmation that Christ descended into hell is an affirmation that God is there, too.

Dr. George Matheson had been blind since his eighteenth year, and when he asked a certain young woman to marry him she refused on the ground that his blindness would be too great a burden for her to share. Matheson's gloom and mental distress knew no bounds; in his soul he struggled to keep from surrendering to despair. The only thing that sustained him was his religious faith, for even in his private hell of loneliness and disconsolation he found God there. Indeed, soon after his great disappointment he wrote the lines that have since become familiar:

O love that will not let me go
I rest my weary soul in Thee!

What does this mean to us personally? It means that when my child goes into the operating room, Thou art there. When my business folds up and the work of a lifetime seems to be in vain, Thou art there also. When the things I have done prey on my conscience, when a telegram bringing crushing news arrives, when my whole life seems to be on shifting sand—when, in short, I am in hell—even there also shalt Thy hand lead me and Thy right hand hold me. There, in its full depth, is the true meaning of the phrase "He descended into hell."

V

Let us return to the legend that tells of Christ's preaching to the souls in hell. According to this story, only *some* of those down there were redeemed and granted an entrance into heaven. Was it because Christ loved only a few? No, he loved them all. Did he preach only to a few, or could only certain ones hear him? No, he preached to all, and everyone could hear his message. Why, then, were not all the souls redeemed? Ah, here we come to the cutting edge of the legend: Because some didn't want to be. Like some living today, there were those who preferred to keep their own values, their own standards, their own way of doing things, and above all, their own pride, even if to retain them meant staying in hell.

The Apostles' Creed, however, does not tell us about the unredeemed, but about Christ. And by affirming his descent into hell, it reminds us first that no one can sink so low that he is beyond hope,

പണ്ഡിത രമാഭായി

(റവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് എം. എ.)

തെക്കേ ഇൻഡ്യയിലുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണ കുടുംബത്തിൽ ജനിക്കുകയും, ക്ഷാമാധിക്യത്താൽ മാതാപിതാക്കന്മാരും സ്വസഹോദരിയും നഷ്ടപ്പെടുകയും, മുക്തിക്കു വേണ്ടി കാശിയുൾപ്പെടെ അനേക പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും ചെയ്ത രമാഭായിയുടെ ജീവിതകഥ എല്ലാ ഭാരതീയരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആ തരുണീമണി ക്രിസ്ത്യാനിയായശേഷം ഒരേ സമയം തന്നെ അയിരത്തിഅഞ്ഞൂറു സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും പൂനായിക്കടുത്തുള്ള കെഡ്ഗോൺ (Kedgaon) എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ അവൾ സ്ഥാപിച്ച "മുക്തിമന്ദിര"ത്തിൽ സംരക്ഷിച്ചതും ഒരു അത്ഭുതം തന്നെയാണ്. 1919—ൽ ചക്രവത്തിയുടെ ബഹുമതിമുദ്രയായ "കൈസർ ഹിന്ദ് സ്വർണ്ണമെഡൽ" അവൾക്കു ലഭിച്ചതു സ്വർഗ്ഗീയരാജാവു് അവൾക്കു നൽകുവാനിരിക്കുന്ന വാടാത്ത കിരീടത്തിലെ വജ്രമുദ്രകളുടെ ഒരു നാന്ദി മാത്രമായിരുന്നു. പണ്ഡിതരമാഭായി തന്നെ ഒരു ആത്മകഥാകഥനം നടത്തട്ടെ.

"എന്റെ പിതാവു മാംഗലോർ ഡിസ്ത്രിക്ക്കാരനായിരുന്നു. എന്നാൽ മൈസൂർ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശത്തു പശ്ചിമപർവതനിരയുടെ ഒരു കൊടുമുടിയിൽ സ്വന്തമായി പണിത ഒരു ഭവനം താമസിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തു. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവത്തനം തുടരുവാനും ശാന്തമായി ഈശ്വരാരാധന നടത്തുവാനും അത്രെ അദ്ദേഹം അപ്രകാരം ചെയ്തതു്. സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്ന നെൽവയലുകളും കേരവൃക്ഷങ്ങളുമായിരുന്നു സന്ധാരണമാർഗ്ഗം. ആ പുണ്യസ്ഥലത്തു് അങ്ങടക്കം വരാറുണ്ടായിരുന്ന തീർത്ഥാടകർക്കു് ആതിഥേയത്വം നൽകുക എന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതത്തിന്റെ ഒരു വശമായിരുന്നു. 13 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ പിതാവു നിർദ്ധനനായി. തീർത്ഥാടനാർത്ഥം എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ എനിക്കു് ആറു മാസംമാത്രമായിരുന്നു പ്രായം. പർവതശിഖരത്തുനിന്നു താഴ്വരവരെ ഒരാൾ ഒരു ചൂരൽക്കുട്ടയിൽ എന്നെ ചുമന്നു. ഇപ്രകാരം ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ എന്റെയും തീർത്ഥയാത്ര തുടങ്ങി. ഓർത്തഡോക്സ് ഹിന്ദുവെങ്കിലും എന്റെ മാതാവിനെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുവാൻ പിതാവു ധൈര്യംകാണിച്ചു. എന്റെ മാതാവു സകല കുടുംബജോലികൾക്കും പുറമെ സംസ്കൃതപുരാണങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ വളരെസമയം വിനിയോഗിക്കുകയും ഒരു പണ്ഡിതയാകുകയും ചെയ്തു. 8 മുതൽ 15 വയസ്സുവരെ എന്റെ മാതാവു് എന്നെ പഠിപ്പിച്ച അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ തദനന്തരം സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു പഠനം നടത്തുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. സ്ത്രീകൾക്കു് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ഒരു സ്ഥാപനവും അന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എനിക്കോർമ്മയായ കാലം മുതൽ എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഒരു പുണ്യസ്ഥലത്തുനിന്നു് മറ്റൊന്നിലേക്കു പോകുകയും ഓരോ സ്ഥലത്തും പുണ്യസ്നാനവും പുരാണ പാരായണവും മറ്റും നടത്തി ചില മാസങ്ങൾ വീതം മാത്രം ചെലവഴിക്കുകയും ആയിരുന്നു പതിവു്. പുരാണപാരായണം പാപക്ഷമയ്ക്കും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കും മുഖാന്തിരമെന്നു മാത്രമല്ല കാലയാപനത്തിനും സഹായിച്ചു. ഭിക്ഷയെടുക്കേണ്ടയാവശ്യം ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടില്ല.

അചിരേണ എന്റെ പിതാവിന്റെ ക്ഷീണം വർദ്ധിക്കുകയും ഞങ്ങൾ പട്ടിണിയിലേക്കു നീങ്ങുകയും ചെയ്തു. ദേവന്മാർ പ്രസാദിച്ചു പ്രത്യക്ഷമായി സഹായിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചെങ്കിലും ഞങ്ങൾക്കു സഹായം ലഭിച്ചില്ല. മദ്രാസിൽ പൊതുവെ ഉണ്ടായ ക്ഷാമം ഞങ്ങളെയും വളരെ അലട്ടി. ചില മാസങ്ങളുടെ മാത്രം അകലത്തിൽ എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും സഹോദരിയും പട്ടിണി കിടന്നു മരിച്ചു. എന്റെ സഹോദരനും ഞാനും വീണ്ടും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽസന്ദർശനങ്ങളും പൂജകളും തുടർന്നുപോന്നു. സകല ചടങ്ങുകളും ക്രമമായി ചെയ്തിട്ടും ദേവന്മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരുന്നതിനാൽ ഞങ്ങൾ നിരാശപ്പെട്ടു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മരണശേഷം മൂന്നു വർഷംകൂടെ ദേവന്മാരെയും വൃക്ഷങ്ങളെയും മൃഗങ്ങളെയും ബ്രാഹ്മണരെയും ആരാധിച്ചു പല പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു. യാതൊരു സുഖസൗകര്യങ്ങളും ഇല്ലാതെ നാലായിരം മൈൽ ഞങ്ങൾ കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ചു. പലപ്പോഴും പട്ടിണിയും ധർമ്മശാലകളിലെ നിദ്രയുമായിരുന്നു അനുഭവം. കാശ്മീർവരെ പോയശേഷം 1878—ൽ ഞങ്ങൾ കൽക്കട്ടയിൽ എത്തി. അവിടെ വച്ചു പല നല്ല പണ്ഡിതന്മാരുമായി പരിചയപ്പെടുകയും കൂടുതൽ പഠിച്ചശേഷം പർദാസ്ത്രീകളോടു ഞാൻ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തു. ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു പല പുതിയ കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പല കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടു. ഒരു പുസ്തകത്തിൽ നീതിയായി പറഞ്ഞിരുന്നതു മറ്റൊന്നിൽ അനീതിയായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. എന്നാൽ സ്ത്രീകളെ വളരെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടുന്നതിൽ ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും പുരാണങ്ങളും എല്ലാം യോജിച്ചിരുന്നു. അയിരക്കണക്കിനുള്ള പുനർജ്ജന്മങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനവർക്കുണ്ടായിരുന്ന മാർഗ്ഗം ഭർത്താക്കന്മാരെ ആരാധിക്കുകയാണ്. മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു വേദങ്ങൾ പഠിക്കണം, എന്നാൽസ്ത്രീകൾക്കു അതനുവദിച്ചിട്ടുമില്ല. എന്റെ അതൃപ്തി വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചു.

ഒരു ദിവസം എന്റെ സഹോദരനെയും എന്നെയും കേഷബ് ചന്ദ്രസെൻ (Keshab chandra sen) സ്വഭവനത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഞാൻ വേദങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് അദ്ദേഹം എന്നോടു ചോദിച്ചതിനു്, സ്ത്രീകൾക്കതനുവദിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ എന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. വേദങ്ങളും ഉപനിഷത്തുകളും പഠിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞു. ആദ്യം ഉപനിഷത്തുകളും പിന്നീടു വേദാന്തവും വേദവും ഞാൻ വായിച്ചു. അതോടുകൂടി എന്റെ പിതാക്കന്മാരുടെ മതത്തിൽ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വിശ്വാസം പാടെ നശിക്കുകയും ഞാൻ ശൂദ്രജാതിയിൽപ്പെട്ട ഒരു ബംഗാളിമഹാനെ (Bepin Bihari Medhavi M.A.) വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു വർഷം തികയുംമുമ്പേ എന്റെ ഭർത്താവു് എന്നെ ഒരു കുട്ടിയെ ഏല്പിച്ചിട്ടു കോളറായാൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ഞാൻ ബംഗാളിലും അസ്സാമിലുംകൂടി ആകെ നാലുവർഷം താമസിക്കുകയും ബംഗാളിഭാഷ പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്ങനെയൊ എന്റെ വായനശാലയിൽ വി. ലൂക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം ബംഗാളി ഭാഷയിൽ കിടക്കുന്നതു ഞാൻ കാണുക

It reminds us secondly that our own private hell can be an opportunity for growth and development, preparing us for heaven. And it reminds us lastly that into however deep an abyss we plunge, God is there.

ഴും അതു് അത്യുത്സാഹപൂർവം വായിക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയതിലുള്ള വിശ്വാസം നശിച്ചിരുന്ന ഞാൻ ഈ പുതിയ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചു് ആവോളം പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു മിഷ്യൻസ്കൂളിൽപഠിച്ച എന്റെ ഭർത്താവിനു വി. വേദപുസ്തകം സാമാന്യമറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനി എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നതിനോടു നിന്ദിക്കപ്പെട്ട കൂട്ടത്തിൽ വി. മാമ്മോദീസാമൂലം ഞാൻ ചേരുന്നതിനോ അശേഷം ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. ബ്രഹ്മസമാജമാണെങ്കിൽ അവനവൻ പല മതങ്ങളിൽനിന്നു കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിപരമായ മതമായിരുന്നതിനാൽ എനിക്കു തൃപ്തി തന്നില്ല. യാഥാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുമതത്തെക്കാൾ നന്നെങ്കിലും എനിക്കതു് ആശ്വാസദായകമല്ലായിരുന്നു. എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ മരണശേഷം ഞാൻ ആസ്സാം വിട്ടു പൂനായിൽ ഒരു വർഷം താമസിച്ചു. പ്രാർത്ഥനാസമാജനേതാക്കന്മാരായ Dr. Bhandarkar, Ranade മുതലായവർ എന്നോടു ദയവായി പെരുമാറി. ഒരു ഹൈചർച്ചുമിഷ്യനറിയായ മിസ്സ് ഹർഫോർഡ് എന്നെ മറാട്ടിപുതിയനിയമം പഠിപ്പിച്ചുപോന്നു. ഫാദർ ഗോറെ വന്നു ഹിന്ദുമതവും ക്രിസ്തുമതവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ വിവരിച്ചു കേൾപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പഠനത്തെക്കാൾ പുതിയനിയമപഠനമായിരുന്നു എനിക്കു പ്രിയതമം. 1883-ാമാണ്ടു് ആദ്യം ഞാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പോയി. എന്റെ ജീവിതപ്രവർത്തനത്തിനു കൂടുതൽ കോപ്പു കരഗതമാക്കാനാണ് ഞാൻ പോയതു്. പൂനായിലുള്ള സെൻറു മേരീസ് ഹോമിലെ മിസ്സ് ഹെർഫോർഡ് എനിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നിരുന്ന ഒരു സിസ്റ്റർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള വാണ്ടേജിലെ സിസ്റ്റേഴ്സ് (Sisters of Wantage) എന്നെ ഹൃദ്യമായി സ്വീകരിച്ചു. അവരിൽ ഒരാൾ എന്റെ ആത്മീകമാതാവായിത്തീർന്നു. ആധ്യാത്മികവും ലൗകികവുമായ പല വിഷയങ്ങളും ഞാൻ അവിടെ വച്ചു പഠിച്ചു.

ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൽ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലും മററും ജീവിച്ചുവന്ന സ്ത്രീകളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു നന്നാക്കി വന്ന ഒരു് സങ്കേതഭവനത്തിലേക്ക് (Rescue Home) അവർ എന്നെ ഒരു ദിവസം കൊണ്ടുപോയി. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുന്നമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എനിക്കാദ്യമായി ഉണ്ടായതിവിടെവച്ചാണ്. ഹിന്ദുമതത്തിലാകട്ടെ വ്യഭിചാരിണികളെ പട്ടണത്തിനു പുറത്തു നായ്ക്കൾ ഭക്ഷിപ്പാനായി എറിഞ്ഞുകളയണമെന്നത്രെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യയിൽ അവർ ദയാർഹകളായി കണ്ടിട്ടില്ല.

ഫുൾഹാമിലുള്ള രക്ഷാഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും അവിടെ അനേകസ്ത്രീകൾക്കുള്ള ആന്തരികപരിവർത്തനം വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം ഹിന്ദുമതവും ക്രിസ്തുമതവും തമ്മിൽ വലിയോരന്തരമുണ്ടെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി. ഇപ്രകാരമുള്ള സ്ത്രീകളെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ അവൎക്കു ലഭിച്ച പ്രേരണാശക്തി എന്താണെന്നു് ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തു ശമര്യാസ്ത്രീയെ രക്ഷിച്ച കഥ അവർ എന്നെ വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു. യേശുക്രിസ്തുവിനു പാപികളോടുണ്ടായിരിക്കുന്ന അതിരററ സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചു് അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു.

തത്തുല്യമായി യാതൊന്നും ഹൈന്ദവപുസ്തകങ്ങളിൽ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 4-ാം അദ്ധ്യായം വായിച്ചതിനുശേഷം ഇന്ത്യയുടെ അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് ഏക ഉദ്ധാരണമാർഗ്ഗം ക്രിസ്തുഭഗവാനാണെന്ന് എനിക്കു പൂർണ്ണബോധ്യമായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ മതത്തിലേക്ക് എന്റെ ഹൃദയം ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. എന്റെ ബുദ്ധിപരമായ സംശയങ്ങൾക്കു പരിഹാരം വരുമാറു ഫാദർ ഗോ (Goreh) റെയുടെ ഒരു പുസ്തകം എന്നെ സഹായിച്ചു. ഇങ്ങനെ 1883 അവസാനത്തോടുകൂടി ഞാൻ ആംഗ്ലേയ സഭയിലേക്കു വി. മാമോദീസായിൽ ചേൎക്കപ്പെട്ടു.

ഞാൻ മുൻപു പറഞ്ഞ സകല മതങ്ങളേക്കാളും ഉന്നതമായ ഒരു മതം ലഭിച്ചതിനാൽ എനിക്കെന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം തോന്നി. എന്റെ പല സ്നേഹിതന്മാൎക്കും നാട്ടുകാൎക്കും അനിഷ്ടകരമായിരിക്കും ഞാനെടുത്തകാൽച്ചുവടെന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നിട്ടും ഇതഃപര്യന്തം ഞാനതിനേക്കുറിച്ചു ദുഃഖിച്ചിട്ടില്ല. ഹിന്ദു ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കാൾ മേൽത്തരമായ ഒന്നിനുവേണ്ടി വിശന്നിരുന്ന എനിക്കു ക്രിസ്തീയവേദപുസ്തകത്തിൽ എന്റെ വിശപ്പിനു ശമനം ലഭിച്ചു.

ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയായി എട്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടും ക്രിസ്തീയമതത്തിന്റെ ജീവനായ ക്രിസ്തു പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന അളവററ ആനന്ദം എനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനു കുററക്കാരി ഞാൻ തന്നെയാണ്. വി. വേദപുസ്തകത്തേക്കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകങ്ങളല്ലാതെ വി. വേദപുസ്തകം ഞാൻ വേണ്ടവിധത്തിൽ വായിച്ചിരുന്നില്ല. ഞാൻ അമേരിക്കയിൽ പോയി തിരിച്ചുവന്നശേഷം മററു പുസ്തകപാരായണം നിറുത്തി വി. വേദപുസ്തകം മാത്രം ക്രമമായി വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. ബുദ്ധിപരമായി എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത പല ഭാഗങ്ങളും അതിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ക്രമേണ എനിക്കു വി. പുസ്തകം കൂടുതൽ മധുരതരമായിത്തീർന്നു. ജാതിവ്യത്യാസമോ സ്ത്രീപുരുഷഭേദമോ കൂടാതെ എല്ലാവൎക്കും ഒരു പോലെ പദവി നൽകിയ ക്രിസ്തുമതം എന്നെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ അവൻ നമുക്കു ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നു ജ്ഞാനവും നീതിയും ശുദ്ധീകരണവും വീണ്ടെടുപ്പുമായിത്തീൎന്നു. (1 കൊരി. 1: 30) എന്നിത്യാദി വാക്യങ്ങൾ എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ദൈവപുത്രനിൽകൂടെയുള്ള നീതീകരണം, അവന്റെ മരണം മൂലമുള്ള വീണ്ടെടുപ്പു് മുതലായവയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം ബലഹീനമായിരുന്നതു്. ഒടുവിലായി പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുവിഷ്ടത്തിനു യാതൊരു വ്യവസ്ഥയും പറയാതെ എന്നെത്തന്നെ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. അതോടുകൂടി എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു വലിയോരു ഭാരം ഉരുണ്ടുപോയതായി എനിക്കു തോന്നി. പാപത്തിന്റെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്നും മരണഭയത്തിൽനിന്നും എന്നെ വിടുവിക്കാനായി ക്രൂശിന്മേൽ ഉയർത്തപ്പെടുകയും അവിടെ എന്റെ സ്ഥാനത്തു മരണം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്ത ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കുള്ള എന്റെ നോട്ടം എനിക്കു ജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്തു. ഞാൻ അർഹിക്കാതെ തന്നെ എനിക്കുവേണ്ടി തന്റെ ഏകപുത്രനെ അയച്ച പിതാവായ ദൈവം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനാകട്ടെ. ദൈവം തന്റെ ഏകജാതനായ പുത്രനെ നാം അവനാൽ ജീവിക്കേണ്ടതിനു ലോകത്തിലേക്കു അയച്ചു എന്നുള്ളതിനാൽ ദൈവത്തിനു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹം പ്രത്യക്ഷമായി. നാം ദൈവത്തെ സ്നേഹിച്ചതല്ല, അവൻ നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു തന്റെ പുത്രനെ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കു പ്രായശ്ചിത്തം ആകുവാൻ അയച്ചതുതന്നെ സാക്ഷാൽ സ്നേഹമാകുന്നു. (1 യോഹ. 4: 9, 10)

(ശേഷം 10-ാം പേജിൽ)

മനശ്ശാന്തി കിട്ടാതുഴലുന്നവർ

അമേരിക്കരെപ്പററി ഡോ. ഭാസ്കരൻ നായരുടെ അഭിപ്രായം

[യൂണിവേഴ്സിററി കോളജിലെ ജന്തുശാസ്ത്ര പ്രൊഫസറായ ഡോ. കെ ഭാസ്കരൻനായർ അമേരിക്കയിലെ ഉപരിപഠനം കഴിഞ്ഞു ഈയിടെയാണ് തിരിച്ചെത്തിയതു്]

ഏതു ഗ്രാമത്തിലും ഏതു എളിയ കുടുംബത്തിലും ആധുനിക സൌകര്യങ്ങൾ എല്ലാം ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാ ജോലികളും, വീടു അടിച്ചുവാരി വൃത്തിയാക്കുന്നതിനും, വസ്ത്രങ്ങൾ അലക്കുന്നതിന്നും, ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യുന്നതിന്നും എല്ലാം വിദ്യുച്ഛക്തി ഒരു പരിചാരകനെപ്പോലെ കുടുംബിനിയെ സേവിക്കയാണ്. ഉയർന്ന നിലയിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ വീടുകളിലും ഭൃത്യരെ നിറുത്തുക പതിവില്ല. അത്രയ്ക്കു ദുർവ്വഹമായ ചെലവാണതു്. കാറു, റേഡിയോ, ടെലഫോൺ തുടങ്ങിയവ എല്ലാ കുടുംബത്തിലും ഉണ്ടു്. സാമ്പത്തികമായിഅമേരിയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉന്നതി അത്ഭുതാവഹമാണ്. ജീവിതത്തിന്നു നിവർത്തിയില്ലാത്ത ഒരാളേയും അവിടെ കാണുകയില്ല. തൊഴിലെടുക്കുന്നതു് അഭിമാനകരമായിട്ടാണ് ആരും കരുതുന്നതു്. പെരുമാറുവാൻ വളരെ നല്ലവരുമാണ്. എന്നെ ഏററവുമധികം ആകർഷിച്ചതു് അമേരിക്കയിലെ വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയലുള്ള സമഭാവനയാണ്. ഉച്ചനീചത്വഭാവങ്ങൾ അവരുടെ പരസ്പരമുള്ള പെരുമാററത്തിൽ കാണുകയില്ല. യജമാനദാസ്യഭാവമോ, കാര്യനടത്തിപ്പിനു വേണ്ടിയുള്ള കെഞ്ചലോ അവിടെ കണികാണാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും എല്ലാ സുഖസൌകര്യങ്ങളുടേയും നടുവിലിരിക്കുന്ന അവർക്കു മനശ്ശാന്തി, ഒരു സംതൃപ്തി, തീരെ ഇല്ലാതെയാണ് കാണുന്നതു്. അറിയാത്ത എന്തോ ഒന്നിനുവേണ്ടി അവരുടെ മനസ്സു വെമ്പൽ കൊള്ളുകയാണ്. ആ ശാന്തിയോ സുഖമോ നൽകുന്നതിന്നു അവരുടെ മതവിശ്വാസത്തിന്നു സാധിക്കുന്നില്ല. അവിടെ 30 ശതമാനം ജനങ്ങളിൽ കുറവേ പള്ളിയിൽ പോകുന്നുള്ളൂ. ഈ ന്യൂനതയും അതികഠിനമായ ജീവിതസമ്മർദ്ദവും അമേരിക്കയിൽ മാനസികരോഗവും ഞരമ്പുസംബന്ധമായ രോഗവും വളരെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കയാണ്. അമേരിക്കയിൽ പന്ത്രണ്ടിൽ ഒരാൾ ചിത്തരോഗാശുപത്രിയിലാണെന്നറിയുന്നു.

വിവാഹവും വിവാഹമോചനവും ഒരുപോലെ സ്വാതന്ത്ര്യമായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. മക്കളുടെ വിവാഹകാര്യത്തിൽ താതമാതാക്കൾക്കു ഒരുകൈയ്യുമില്ല. അതുപോലെതന്നെ വാർദ്ധക്യം പ്രാപിച്ച താതമാതാക്കളെ സംരക്ഷിക്കുകയോ പരിചരിക്കയോ ഒന്നും മക്കളുടെ കർത്തവ്യമായി അവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. വാർദ്ധക്യകാലവേതനം, നടപ്പിലുള്ളതുകൊണ്ടു് അവരുടെ ജീവിതത്തിന്നു ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. പക്ഷെ സ്നേഹപൂർവം അവരെ വയസ്സുകാലത്തു് ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ഒരാളില്ലല്ലോ എന്ന വിചാരം അവരുടെ മനസ്സിൻെറ അഗാധതയെ വേദനിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു അങ്ങിനെയുള്ളവരുമായി സംഭാഷണം നടത്തിയാൽ പെട്ടെന്നു കാണുവാൻ സാധിക്കും. താതമാതാക്കൾക്കു പ്രായംചെന്ന മക്കളുമായി വളരെ വിരളമായേ സമ്പർക്കം പോലുമുണ്ടാകാറുള്ളൂ.

സാധാരണ അമേരിക്കക്കാരൻ

സാധാരണ അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളിൽതല്പരനല്ല. തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിലൊ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിലോ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളെപ്പററിയുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ കേൾക്കുകയില്ല. അമേരിക്കൻ അവൻെറ സുഖസൌകര്യങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുന്നതു്. എന്നുമെന്നും അതു് ഇന്നലേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ടതായിരിക്കണമെന്നാണ് അമേരിക്കൻെറ ഉദ്ദേശം. അതിനെ തടസ്ഥപ്പെടുത്തുമെന്നു സംശയിക്കുന്ന എന്തിനേയും അവർ എതിർക്കും. ഗവർമ്മെണ്ടായാലും. ഇതിൽ കവിഞ്ഞൊരു രാഷ്ട്രീയം അവിടെ ഇല്ല.

വർണ്ണവിവേചനം ഇല്ലാതാക്കുവാനുള്ള നടപടികൾ ഗവർമ്മെണ്ടു് എടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഒരിടത്തും അതില്ലാതായിട്ടില്ല. തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽ അതികഠിനമായ രീതിയിലാണ് വർണ്ണവിദ്വേഷം കാണുന്നതു്. സമൂഹ്യമായ ഇത്തരം അനാചാരങ്ങൾ നിയമനിർമ്മാണം കൊണ്ടോ കോടതിവിധികൾ കൊണ്ടോ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നുള്ളതിന്നു അമേരിക്ക ഒരു തെളിവാണ്. സമൂഹത്തിന്നു ഒരു മാനസിക പരിവർത്തനം ഉളവാക്കുവാനായി ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താക്കളുടെ ത്യാഗപൂർണ്ണങ്ങളായ സേവനങ്ങളാണ് ഇതിനാവശ്യം. സമൂഹം നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾക്കു അധികാരത്തിൻെറ അംഗീകാരം നൽകുന്ന ഒരു ചടങ്ങു മാത്രമായിരിക്കണം നിയ

(ശേഷം 7—ാം പേജിൽ)

സെപ്റ്റംബർ കന്നി

ഞായർ	25	9
തിങ്കൾ	26	10
ചൊവ്വാ	27	11
ബുധൻ	28	12
വ്യാഴം	29	13
വെള്ളി	30	14
ശനി	1	15

Thought for the Week

The Communists won power in Russia by violence, and have taken the first steps for a classless society by liquidating the other classes; the result, if it were possible that they should succeed, would not be a truly classless society, but a one class society.

Archbishop Temple.

THE CHURCHWEEKLY

കുട്ടികളും സിനിമായും

1944മുതൽകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രത്യേക സിനിമാ പടങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിർമ്മിക്കുകയും പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു പോരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ പ്രായം ചെന്നവക്ക് വേണ്ടി പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സിനിമാ പടങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ദൂഷ്യങ്ങൾ എതിർത്തു നിൽക്കത്തക്കവണ്ണം ഈ സിനിമാ നിർമ്മാണം ഫലപ്രദമായിട്ടുണ്ടു് എന്നു പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അനേകായിരം സിനിമാ പടങ്ങൾ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ കുട്ടിൽ സാധാരണ കാണുന്നതും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും സാധാരണ സിനിമാപടങ്ങളാണ്. കുട്ടികൾ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ വിട്ടുപോകുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ, കുട്ടികളുടെ സിനിമാ പ്രദർശനങ്ങളെപ്പററി വളരെ താണ ഒരഭിപ്രായം രൂപവൽകരിച്ചു കഴിയും. ഒരു കുട്ടിക്കളിപോലെയാണ് അതു് അവർ കരുതുക. അനുഭവപരിചയത്തിൽ നല്ല പടങ്ങളും, ചീത്ത പടങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കുട്ടികളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതാണു കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അക്കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. സിനിമാപ്രദർശനങ്ങൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം കാണുവാനും നല്ലതും ചീത്തയുമായ പടങ്ങൾ തമ്മിൽ വിവേചിച്ചറിയുവാനുമുള്ള കഴിവു കുട്ടികൾക്കു നൽകുകയാണ് പ്രായം ചെന്നവർക്കുള്ള സിനിമാകളുടെ ദൂഷ്യങ്ങളിൽനിന്നു കുട്ടികളെ രക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഫലപ്രദമായ മാർഗ്ഗം. തെററായ മൂല്യങ്ങൾക്കു് അതിശയോക്തിപരമായ പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന പടങ്ങളാണ് കുട്ടികൾക്കു വളരെ ദൂഷ്യം ചെയ്യുന്നതു്. അധികാരശക്തി, ധനം, സുഖസൗകര്യങ്ങൾ, ജഡാഭിലാഷസംപൂർത്തി ആദിയായവയാണ് മോഹനങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളെന്നും, അവ സമ്പാദിക്കുവാൻ ഏതു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാലും അവ ന്യായീകരിക്കാമെന്നുമുള്ള ഒരു ധാരണ ബാലമനസ്സുകളിൽ പതിയുന്നതിനെ സഹായിക്കുന്ന പടങ്ങളാണവർ അധികം കാണുവാനിടയാകുന്നതു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 1950 ൽ വീയർ കമ്മിററി എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കമ്മിററി കുട്ടികൾക്കുള്ള സിനിമായെപ്പററി അന്വേഷിച്ചു നിർദ്ദേശങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ അക്രമങ്ങളും കുററങ്ങളും അവിഹിതമായ പെരുമാററങ്ങളും സിനിമായിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അപൽക്കരം, തെററായ മൂല്യങ്ങളെ നീതീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സിനിമാപ്രദർശനങ്ങൾ എന്നാണ്. എത്രതന്നെ തരംതിരിച്ചുള്ള വിഭജനങ്ങളോ, നിരോധനങ്ങളോ ഈ പ്രശ്നത്തിനു് പ്രതിവിധി നൽകുന്നതല്ലെന്നും, പൊതുജനങ്ങൾ ഇങ്ങനെയുള്ള അവലക്ഷണം പിടിച്ച പടങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കാതിരിക്കുകയും, അവയുടെ നിർമ്മാണം നഷ്ടമാണെന്ന് സിനിമാവ്യവസായികൾ ധരിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യാലല്ലാതെ ഈ അപകടം ഒഴിച്ചുവിടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും കമ്മിററി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അദ്ധ്യയന പരിപാടിയിൽ സിനിമാപടങ്ങളുടെ ശരിയായ ആസ്വാദനം സംബന്ധിച്ച പരിശീലനം ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നു കമ്മിററിയുടെ മറെറാരു നിർദ്ദേശം. സംഘടിതമായ ഒരു പ്രയത്നം ഈ കാര്യത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. സൊസൈററി ഓഫ് ഫിലിം ടീച്ചേഴ്സ് എന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകസംഘടന ഇപ്പോൾ രൂപവൽകൃതമായിട്ടുണ്ടു്. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഫിലിം സംബന്ധിച്ച പരിശീലനം നൽകുവാനും അങ്ങനെയുള്ള പരിശ്രമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവങ്ങളും ആശയങ്ങളും പരസ്പരം കൈമാററം ചെയ്യുവാനും, സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടിയിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ഗവേഷണങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുവാനുമാണ് ഈ സംഘടന പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഈ സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനഫലമായി ഫിലിം അദ്ധ്യയനത്തിനു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വലിയ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു് കണക്കും, ഭൂമിശാസ്ത്രവും ചരിത്രവുമൊക്കെപ്പോലെ അദ്ധ്യയന പരിപാടിയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരിക്കണമൊ, അതോ കുട്ടികളുടെ ഡ്റാമാ, കായികവിനോദം ആദിയായവയെപ്പോലെ സ്കൂൾസമയത്തിനു വെളിക്കുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പരിപാടി ആയാൽ മതിയൊ എന്നതിനെപ്പററി അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. വീയർ കമ്മിററി അനുകൂലിക്കുന്നതു് രണ്ടാമത്തെ അഭിപ്രായത്തെയാണ്. അദ്ധ്യാപകന്മാർ അധികവും സിനിമാ പ്രദർശനത്തിൽ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നവരാണ്. ലണ്ടനിൽ കുറെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നടത്തിയ ഒരു സർവെ പകുതി അദ്ധ്യാപകന്മാർ സിനിമാ കാണുവാൻ ഒരിക്കലും പോകാറില്ലെന്നും മറെറ പകുതി വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെമാത്രമെ സിനിമാപ്രദർശനത്തിനു് പോകുക പതിവുള്ളുയെന്നുമുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണ് വെളിപ്പെടുത്തിയതു്. എന്നാൽ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ആ നില ഇപ്പോൾ മാറിയിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു അനവധി യുവ അദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യാപികമാരും ഫിലിം അദ്ധ്യാപക സംഘടനയുടെ അംഗങ്ങളാണ്. ട്രെയിനിംഗ് കോളേജിൽ ഇതു ഒരു വിഷയമായി പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. സ്കൂളുകളിൽ ഫിലിം സൊസൈററി സംഘടിപ്പിക്കുകയും വാദ്യാത്ഥികൾ തന്നെ ഫിലിം നിർമ്മാണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പദ്ധതി കുട്ടികൾക്കു വളരെ ഉന്മേഷവും, ഉൽസാഹവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അദ്ധ്യാപകാദ്ധ്യാപികമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആണ് ഫിലിം ഷൂട്ടിംഗ് നടത്തപ്പെടുന്നതു്.

വളരെ കുറഞ്ഞ ചിലവിൽ ഉള്ള ഫിലിം നിർമ്മാണമാണ് നടക്കുന്നതു്. വിദ്യാത്ഥികൾ തന്നെ ഫിലിം ഡയറക്ടർമാരും, നടീനടന്മാരുമൊക്കെയായി ഈ പരിശീലനം നടക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അദ്ധ്യയന വിഷയത്തിൽ ആരോഗ്യപരമായ പരിശീലനവും, സാമത്ഥ്യവും കുട്ടികൾക്കു നൽകി ഈ കലയുടെ അപകടവശങ്ങൾ കുട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുറയ്ക്കുവാനുള്ള ശ്രമം നടക്കുകയാണ്. ഇൻഡ്യയിലും ഈ പ്രശ്നം പൊതുജന നേതാക്കന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചി

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം. (The Sermon for the Week)

സുസ്ഥിരവും സുശക്തവുമായ ദൈവകൃപ

(എം. ററി.)

“എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എൻെറ വചനം പ്രമാണിക്കും, എൻെറ പിതാവ് അവനെ സ്നേഹിക്കും; ഞങ്ങൾ അവൻെറ അടുക്കൽ വന്ന് അവനോടു കൂടെ വാസം ചെയ്യും.”

(വി. യോഹ. 14: 23)

ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം മനുഷ്യാത്മാവിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവത്തിൻെറ ആവാസമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ആവാസത്തിൻെറ ഫലമാണ് കൃപ. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആവാസം മൂലം ദൈവത്തിൻെറ കൃപ വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയത്തിലും ജീവിതത്തിലും വ്യാപരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആവാസത്തേക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ വളരെ അസ്പഷ്ടമാണ്. അതിനുള്ള കാരണം പരിശുദ്ധാത്മാവിനേക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ധാരണ തന്നെ അസ്പഷ്ടമാണെന്നുള്ളതാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആളത്വത്തെക്കുറിച്ചു നാം സാധാരണ ചിന്തിക്കാറില്ല. സർവവ്യാപകമായ ഒരു ശക്തിയെന്നോ മറ്റോ പരിശുദ്ധാത്മാവിനേക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നതു നമുക്കു കൂടുതൽ സ്വാഭാവികമായി തോന്നാം. എന്നാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു ത്രിത്വത്തിലെ ഒരാളാണ്. പിതാവിനേയോ പുത്രനേയോ പോലുള്ള ഒരു വ്യക്തിത്വം പരിശുദ്ധാത്മാവിനുമുണ്ട്. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ആവാസം എന്നു പറയുമ്പോൾ ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നാമത്തെ ആളായ ദൈവം തന്നെ മനുഷ്യാത്മാവിലേക്കിറങ്ങിവരികയും തന്നോടുകൂടെ ദൈവത്തിൻെറ കൃപാവരങ്ങൾ ആത്മാവിലേക്കു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നർത്ഥം. “ദൈവത്തിൻെറ സ്നേഹം നമുക്കു നൽകപ്പെട്ട പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പകർന്നിരിക്കുന്നു. (റോമർ 5, 5) എന്നാണു പൗലൂസ് അപ്പോസ്തലൻ പറയുന്നത്. ദൈവത്തിൻെറ സ്നേഹം മുതലായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ എങ്ങനെയോ ദൈവം നമ്മിലേക്കു പകർന്നു തരുന്നു എന്നുള്ളതല്ല പരമാർത്ഥം. പരിശുദ്ധാത്മാവായ ദൈവം തന്നെയാണ് നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ഏററവും വലിയ ദാനം. പരിശുദ്ധാവിൻെറ സാന്നിദ്ധ്യവും ആവാസവും കൊണ്ടുമാത്രമാണ് ദൈവത്തിൻെറ ഇതരദാനങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്.

പ്രധാനമായ മറെറാരുകാര്യം കൂടി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യാത്മാവിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ആവസിക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ ത്രിത്വമായ ദൈവം തന്നേ ആവസിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലാതെ ദൈവത്തിൻെറ ഒരംശം മാത്രം ആവസിക്കുന്നു എന്നല്ല. ദൈവത്തെ വിഭാഗിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പ്രാരംഭത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച വാക്യംനോക്കുക. “എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എൻെറ വചനം പ്രമാണിക്കും, എൻെറ പിതാവ് അവനെ സ്നേഹിക്കും ഞങ്ങൾ അവൻെറ അടുക്കൽ വന്ന് അവനോടു കൂടെ വാസം ചെയ്യും.”— നമ്മുടെ കർത്താവ് താനും പിതാവും ഒരുമിച്ച് തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവനോടു കൂടെ വാസം ചെയ്യും എന്നു പറയുന്നു. പിതാവിൻേറയോ പുത്രൻേറയോ പരിശുദ്ധാത്മാവിൻേറയോ ആവാസത്തേക്കുറിച്ചോ സാന്നിദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ചോ ഒന്നു മറെറാന്നിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ മൂന്നും ഒരുപോലെയാണെന്നു വേദപുസ്തകത്തിൽ പല ഭാഗത്തും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

മനുഷ്യാത്മാവിൽ ദൈവത്തിൻെറ അധിവാസത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലമാണ് കൃപ. ഈ കൃപ സ്ഥിരമായി ആത്മാവിനെ ചുററിക്കൊള്ളുന്നതും ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതുമാണ്. ദൈവം എവിടെയുണ്ടോ; അവിടെ കൃപയും ഉണ്ട്. സ്വയത്തിൽനിന്നു വിമുക്തരായി ദൈവത്തെ കാണുവാൻ കഴിയുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ദൈവകൃപയുടെ ഒരു പ്രവാഹം നമുക്കു അനുഭവപ്പെടുന്നു. പ്രത്യേക ആവശ്യങ്ങൾക്കു ദൈവത്തിൻെറ പ്രത്യേക കൃപ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതു കൂടാതെതന്നെ എപ്പോഴും നമ്മെ വലയം ചെയ്യുന്ന ഒരു ദൈവകൃപയുണ്ട്. അതാണ് നമ്മുടെ ആത്മീയ ജീവിതത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം.

ദൈവം നമ്മിൽ വസിക്കുകയും നാം ദൈവത്തിൽ വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അനുഭവം നമുക്കു എത്രമാത്രം യഥാർത്ഥമാണ്? മനുഷ്യർ തമ്മിൽത്തന്നെ ആന്തരീയമായ അന്യോന്യ അധിവാസം അനുഭവത്തിലുള്ള ഒരു കാര്യമല്ലേ? ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ തമ്മിലോ ഉററമിത്രങ്ങൾ തമ്മിലോ അഗാധമായ സ്നേഹവും ആന്തരീയ ഐക്യവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഇരുവർ ഒരുപോലെ ചിന്തിക്കുന്നതായിപോലും ചിലപ്പോൾ കാണാറുണ്ട്. അന്യോന്യം ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനും

ട്ടുണ്ട്. ശ്രീ. സി. രാജഗോപാലാചാരിയാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ അഭിപ്രായ പ്രകടനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഗവർമെൻറും പൊതുജനങ്ങളും ഗൗരവ പൂർവം ചിന്തിക്കയും, നടപടികൾ എടുക്കുകയും ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ നില ശോചനീയമായിത്തീരുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. നല്ല സിനിമാകൾ ഏവയെന്ന് അദ്ധ്യാപകന്മാരും, മാതാപിതാക്കളും അറിയണം. അങ്ങനെ വിവേചിച്ചറിയുവാനുള്ള പ്രാപ്തി കുട്ടികളിൽ വളർത്തണം. കുട്ടികൾ സിനിമാ കാണാൻ പോകരുതെന്ന് നിരോധിച്ചാൽ ഒളിച്ചു പോകാനുള്ള വാസനയാണ് അവർക്കു വർദ്ധിക്കുക. ബുദ്ധിമാനായ ഒരു പിതാവ് 15 വയസ്സായ പുത്രനോട് 25 വയസ്സു തികഞ്ഞു കഴിഞ്ഞശേഷം പുകവലിച്ചു കൊള്ളാനും റെയിനോൾഡിൻെറ നോവലുകൾ വായിച്ചു കൊള്ളാനും, അതുവരെ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കയാണ് നല്ലതെന്നും ഉപദേശിച്ചതായറിയാം. ഇരുപത്തഞ്ചുവയസ്സു തികഞ്ഞപ്പോൾ ആ പുത്രന് ഇവരണ്ടിലും ആഗ്രഹമേ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. സിനിമാ കാര്യത്തിലും പരിപൂർണ്ണ നിരോധനത്തേക്കാൾ ഈ നയമാണ് പ്രയോജനപ്രദമെന്നു തോന്നുന്നു.

(5—ാംപേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

മനിർമ്മാണം. ഗാന്ധിജിയുടെ മഹത്തായ സേവനം കൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ നശിച്ചുകഴിഞ്ഞു അയിത്തം. അയിത്താചാരം കുററകരമാക്കിയതോ അടുത്ത ദിവസം മാത്രമാണല്ലൊ. തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ ഒരു ആഭ്യന്തരയുദ്ധം കൂടാതെ വർണ്ണവിദ്വേഷം ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ കാല്പാടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താക്കൾ അവിടെ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം.

(മാതൃഭൂമി)

അറിയുന്നതിനും അറിയിക്കുന്നതിനും പല പ്രയാസങ്ങളും പരിമിതികളുമുണ്ട്. കേവലം മാനുഷികമായ സ്നേഹബന്ധത്തിൽ. എന്നാൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധമായ ചിന്തകളെയും ഉദ്ദേശങ്ങളേയും അറിയുവാൻ കഴിവുള്ള സർവ്വജ്ഞനും, തൻെറ ചിന്തകളെയും ഉദ്ദേശങ്ങളെയും നമ്മിലേക്കു പകരുവാൻ കഴിവുള്ള സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രയാസങ്ങൾക്കും പരിമിതികൾക്കും സ്ഥാനമില്ല. നമ്മുടെ സ്വീകരണസന്നദ്ധത മാത്രമാണ് പ്രധാന തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നതു്. നമ്മിലേക്കു വരുന്ന ദൈവത്തെ നാം സ്വാഗതം ചെയ്താൽ താൻ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് താനുമായുള്ള ഒരുററ ബന്ധത്തിലേക്ക് നമ്മെ ഉയർത്തും. അതോടുകൂടി നമ്മുടെ ജീവിതം കൃപയിലുള്ള ജീവിതമായി മാറുന്നു. വിശുദ്ധ മാമോദീസായാൽ നാം ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ജീവിതമാണ് കൃപയിലുള്ള ജീവിതം.

കൃപയിലുള്ള ജീവിതം പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ഒരു ജീവിതമാണെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ട്. കൃപയും പ്രകൃതിയും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടാകണമെന്നില്ല. "ജഡാഭിലാഷം ആത്മാവിനും ആത്മാഭിലാഷം ജഡത്തിനും വിരോധമായിരിക്കുന്നു" എന്നു ഗലാത്യർ 5. 17—ൽ വി. പൗലൂസ് പറയുന്നതു് കേവലം പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചല്ല. പ്രത്യുത പാപം മൂലം നമ്മിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തിന്മയുടെ പ്രമാണത്തേക്കുറിച്ചാണ്. കൃപയുടെ വ്യാപാരത്തിൻെറ ഫലം പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതല്ല, പ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിച്ചു ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. പ്രകൃതിദത്തമായ നമ്മുടെ ശക്തികൾ കൃപയാൽ നയിക്കപ്പെടാത്തപക്ഷം വഴിപിഴച്ചു പോകുകയും നാശത്തിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രകൃതി അതിൽ തന്നെ അശക്തവും അപര്യാപ്തവും ആണ്. എന്നാൽ അതു ദൈവാത്മാവിനും കൃപയുടെ വ്യാപാരത്തിനും വിധേയമാകുമ്പോൾ അതിനാവശ്യമായ പുതിയ തേജസ്സും ശക്തിയും ലഭിക്കുന്നു. "എന്നെ ശക്തനാക്കുന്ന ക്രിസ്തു നിമിത്തം ഞാൻ സകലത്തിനും മതിയായവനാണ്" എന്നു വി. പൗലൂസ് പറഞ്ഞതു് ഈ അനുഭവത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു പല തെററിദ്ധാരണകൾ പലർക്കുമുണ്ട്. അവയിൽ സർവ്വസാധാരണമായ ഒന്ന് ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചില്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല, നല്ല ജീവിതം നയിച്ചാൽ മതിയെന്നുള്ളതാണ്. ക്രിസ്തീയ ജീവിതം ചില സാന്മാർഗ്ഗികപ്രമാണങ്ങൾ ആചരിക്കുകയല്ല. അതു ക്രിസ്തുവിനെ ഹൃദയത്തിലേക്കും ജീവിതത്തിലേക്കും സ്വീകരിക്കുകയാണ്. ക്രിസ്തുതന്നെ ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ജീവിതമാണ് ക്രിസ്തീയ ജീവിതം. ഈ അടിസ്ഥാനതത്വത്തെ കവച്ചു വെക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. "എന്നിൽ വസിപ്പിൻ" ഞാൻ നിങ്ങളിലും വസിക്കും............എന്നെ കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല". നമ്മുടെ കർത്താവിൻെറ ഈ വചനം ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു യാതൊരു സംശയത്തിനും വകതരുന്നില്ല. "എൻെറ കൃപ നിനക്കു മതി" എന്നു പൗലൂസിനോടു പറഞ്ഞതുപോലെ കർത്താവു നമ്മോടു പറയുന്നു. ആ കൃപയിൽ ആശ്രയിച്ചു വിജയജീവിതം തുടരുവാൻ നാം തയാറുണ്ടോ?

അസ്സീസ്സിലെ ഫ്റാൻസിസ് 46

"പുരയ്ക്കു തീപിടിച്ചു; ഓടിമടങ്ങുക"

(എം. കുര്യൻ, കോതമംഗലം)

മദ്ധ്യവേനൽക്കാലത്തൊരു ദിവസം. ഫ്റാൻസിസ് വിശുദ്ധനാട്ടിൽ നിന്ന് അക്രയിലെത്തിട്ടുണ്ട്. സിറിയയിലെ മിനിസ്റ്ററായ ഏലിയാസ് ഓരോ സഹായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യു കഴിയുന്നു. പീററർകററാനിയും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ഏലിയാസിന് പലസ്റ്റീനിൽ ലഭിച്ച ഏററവും മികച്ച അനുയായിയായ സ്റ്റേയർ സീസറും സന്നിഹിതനായിട്ടുണ്ട്. സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷനു എന്തു സഹായവും ശുശ്രൂഷയും നൽകുന്നതിന് ഏലിയാസ് സന്നദ്ധനാണ്. ഫ്റാൻസിസിൻെറ നേർക്കുള്ള ഏലിയാസിൻെറ സ്നേഹവും തന്നെപ്പററിത്തന്നെ ഏലിയാസിനുള്ള മികച്ച ഉൽക്കർഷേച്ഛയും ഇതിന് പ്രചോദനം നൽകി.

സായാഹ്നസമയം. ഏലിയാസും മററു സഹോദരന്മാരും ശോകപരവശരായി ഫ്റാൻസിസിൻെറ അടുത്തെത്തി.

ഏലിയാസ് പറഞ്ഞു: സങ്കടകരമായ ഒരു വാർത്ത ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. മോറോക്കോവിലേക്ക് അഞ്ചു സഹോദരന്മാരെ അങ്ങ് അയച്ചിരുന്നല്ലോ. സുൽത്താൻ അവരുടെ തല വെട്ടിക്കളഞ്ഞു."

ആ സ്വരത്തിൽ ഒരു ആരോപണം

(ശേഷം 11—ാം പേജിൽ)

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

പ. അപ്പോസ്തോല പ്രവൃത്തികൾ

തിങ്കൾ. 8. 1—8

യഹൂദമതവും ക്രൈസ്തവവിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള സമരം അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യദശയിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയാണ്. വി. സ്തേഫാനോസിന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്ന് ഇരുകൂട്ടർക്കും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത അനുഭവങ്ങളാണുണ്ടാകുന്നത്. യഹൂദമതം സർവശക്തിയും പ്രയോഗിച്ച് എതിരാളിയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസമാകട്ടെ, പീഡനങ്ങളെ സസ്സന്തോഷം വഹിച്ചുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുയേശുവിന്റെ സുവിശേഷമാകുന്ന ഖഡ്ഗം ഉപയോഗിച്ചാണ് പ്രതിസമരം ചെയ്തതു്. അതുകൊണ്ട് യഹൂദന്മാർ തൽക്കാലം തോറ്റോടിയില്ലെങ്കിലും പൈശാചികശക്തികൾ പലായനം ചെയ്യുക തന്നെചെയ്തു. (വാക്യം 7) വി. സ്തേഫാനോസിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ദൈവം വി. പീലിപ്പോസിനെ ഉയർത്തി.

ഇന്നും അധികാരവും ശക്തിയുംകൊണ്ടും കോടതി കയറിയിറങ്ങിയും സഭയെ പ്രതിയോഗികളിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കുവാൻ മുതിരാതെ നാം ഓരോരുത്തരും ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിനായി നമ്മെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ദൈവം കരുണ ചെയ്യട്ടെ.

ചൊവ്വാ. 8. 1—8 (തുടർച്ച)

“വചനം സുവിശേഷിച്ചുംകൊണ്ട് അവിടവിടെ സഞ്ചരിച്ചവരായ ചിതറിപ്പോയവർ (4—ാംവാക്യം) ആരായിരുന്നു? കൈവെപ്പുള്ള അപ്പോസ്തലന്മാർ ആയിരുന്നോ? ഒന്നാം വാക്യം ഒരിക്കൽക്കൂടെ വായിച്ചുനോക്കുക.

സുവിശേഷം ജീവിതംകൊണ്ടും വചനം കൊണ്ടും പരത്തുവാൻ സാധാരണ ആത്മായക്കാരനെ സാധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, അതാണ് അവന്റെ പ്രധാനമായ ചുമതല. സഭയെന്ന് പറയുന്നത് മേല്പട്ടക്കാരനും പട്ടക്കാരനുമല്ല. മേൽപ്പട്ടക്കാരനില്ലാതെ സഭയുണ്ടാകയില്ല. പക്ഷേ സഭയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും നടക്കേണ്ടുന്നതു് ആത്മായക്കാരിൽ കൂടിയാണ്.

മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലും ഭരണമേധാവിത്വത്തിലും പള്ളി കൈസ്ഥാനത്തിലുമല്ല ആത്മായക്കാരന്റെ നേതൃത്വവും പ്രവർത്തനവുമുണ്ടാകേണ്ടുന്നതു്, പ്രത്യുത ആത്മീയവേലയിലും സ്നേഹപൂർവമായ സമുദായസേവനത്തിലുമത്രെ.

ബുധൻ. 8. 9—24

ശമര്യായിലെ ശീമോൻ ഒരു പുതിയ മതം അവിടെ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയുടെ പുരുഷീകരണമാണ് താൻ എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് മററുള്ളവരെല്ലാംതന്നെ വന്ദിക്കുവാൻ വേണ്ടവിധത്തിൽ മന്ത്രവിദ്യകൊണ്ടവരെ മയക്കിയ ഒരു വിദ്വാൻകുട്ടിയായിരുന്നു ശീമോൻ.

കർത്താവേശുമിശിഹായുടെ സത്യസുവിശേഷം അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ മാത്രമേ ഈ പൈശാചിക ബന്ധത്തിൽ നിന്നും കുറേപ്പേർക്കെങ്കിലും മോചനമുണ്ടായുള്ളൂ. തന്റെ കയ്യിലുള്ള ശക്തിയേക്കാൾ വലിയ ഒരു ശക്തിയെക്കണ്ടുണ്ടായ അത്ഭുതംകൊണ്ടാണ് ശീമോനും വിശ്വസിച്ച് മാമോദീസാ കൈക്കൊണ്ടതു്. എന്നാൽ സാക്ഷാത്തായ ദൈവശക്തിയേപ്പററി ഒരു കാര്യം ശീമോന്നു് മനസ്സിലായിരുന്നില്ല. മന്ത്രവാദവും മതവും തമ്മിലുള്ള യഥാർത്ഥവ്യത്യാസമതാണ്. ആദ്യത്തേതിൽ ദൈവം മനുഷ്യനു് കീഴ്പ്പെടുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിനു് കീഴ്പ്പെടുന്നു.

ഇന്നും മിക്ക സഭകളിലുമുള്ള നമ്മുടെ മതാചാര്യന്മാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും നാട്യങ്ങളും കാണുമ്പോൾ ഇതിലേതാണ് അവർ ഉപയോഗിക്കുന്നമാർഗ്ഗമെന്ന് സംശയം തോന്നിപ്പോകും.

വ്യാ. 8:14-24 (തുടർച്ച)

സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല സാധാരണ എല്ലാവർക്കുമുള്ളതാണെങ്കിലും, നിത്യജീവന്റെ ആത്മാവാകുന്ന പരിശുദ്ധറൂഹാ നമ്മിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു് അപ്പസ്തോലിക സഭയുമായുള്ള കൂട്ടായ്മ കൊണ്ടാണെന്നാണല്ലോ ഇതിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതു്. സത്യമായ ഹൃദയൈക്യവും വിശ്വാസവും സ്നേഹവുമുള്ള ഒരു ഏക സഭയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തനങ്ങൾ അവിടെ കാണുമായിരുന്നു.

പണംകൊടുത്ത് വൈദികസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുന്ന പതിവിനു് Simony (സൈമണി) എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ പേർ. ശീമോന്റെ ഈ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നാണ് ആ വാക്കുണ്ടായതു്. പണം കൊടുക്കാതെയോ പണവും പ്രതാപവും ഉണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയോ വൈദിക സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുന്നതും ഇതുപോലെ തന്നെ കുററകരമാണെല്ലോ. പരിശുദ്ധാത്മനൽവരങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുവാനുള്ള മഹനീയ ഉത്തരവാദിത്വത്തിലേയ്ക്കു് വിളിയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ എത്രയോ വിനീതത്വത്തോടും ഭയത്തോടും കൂടിവേണം പെരുമാറാൻ!

വെള്ളി. 8. 25-35

ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം “യരുശലേമിലും യഹൂദ്യയിൽ എല്ലായിടത്തും ശമര്യയിലും ഭൂമിയുടെ അററത്തോളവും” (1: 8) സാക്ഷീകരിക്കുന്നതിനാണല്ലോ സഭ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും അതിന്നു് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നൽകിയിരിക്കുന്നതും. ഈ വിളി അനുക്രമമായി നിവർത്തിയ്ക്കപ്പെട്ടന്നതായി നാം കാണുന്നു. (8: 25) ഭൂമിയുടെ അററത്തോളവും സുവിശേഷം പരക്കുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭമായിട്ടാണ് എത്യോപ്യാക്കാരൻ ഷണ്ഡനും സുവിശേഷജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കു് വരുന്നതു്. അന്നു അവർക്കറിയാമായിരുന്ന ലോകത്തിന്റെ പുറത്തെ അതിർത്തിയിലുള്ള രാജ്യങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു എത്യോപ്യാ”.

അതു കഴിഞ്ഞ് ഇന്ന് 1900 വർഷമായി. സുവിശേഷം “ഭൂമിയുടെ അററത്തോളവും” വന്നു ചേരാത്തതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നമുക്കാർക്കെങ്കിലു മുണ്ടോ?

ശനി. 8. 26—40

നിർജ്ജനമായ ഒരു വഴിയിലേയ്ക്കു് പോകുവാനായിരുന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിർദ്ദേശം. മഹാജനങ്ങളുടെ മഹാസദസ്സുകളിൽ മാത്രമല്ല സുവിശേഷ ഘോഷണം നടക്കുന്നതു്. സുവിശേഷകനും, സുവിശേഷം കേൾക്കുന്നയാളും പരിശുദ്ധാത്മാവാം ദൈവവും ഇങ്ങനെ മൂന്നു പേർ മാത്രമുള്ള സദസ്സാണ് സുവിശേഷഘോഷണത്തിനു് ഏററവും ഉതകിയതു്.

വേദപുസ്തകത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടു കാണുന്നവനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ വിശ്വാസമില്ലാത്തവനു് കാണിച്ചു കൊടുത്തു് അവനും നാമും ഒരുമിച്ച് തന്നെ കുമ്പിട്ടു വന്ദിച്ചു്, തന്നിൽ വിശ്വസിച്ച് മാമ്മോദീസാ മുങ്ങുന്നതിന്നാണ് സുവിശേഷമെന്നു പറയുന്നതു്. ഇതിന്റെ ആദ്യഭാഗം സാധാരണക്കാരായ നമുക്കോരോരുത്തർക്കും കഴിയുന്ന കാര്യമാണ്. നമ്മുടെ പുത്രീപുത്രന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു് നമുക്കുത്തരവാദിത്വവുമുണ്ട്.

(4—ാംപേജിൽനിന്നും തുടർച്ച)

ഇന്ത്യയിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച ഒരു സ്ത്രീയായ എനിക്കും എന്നെപ്പോലെയുള്ളവക്കും എത്രവലിയ സദ്വാർത്തമാനമാകുന്നു ഇതു്. ലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള പുനഃജന്മങ്ങൾ കൂടാതെയും വർത്തമാനകാലത്തിൽ തന്നെ അനുഭവവേദ്യമായ ഈ രക്ഷയെക്കുറിച്ചു എനിക്കു എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷം ഉണ്ടായി.

ഈ അനുഭവത്തിനു ശേഷം മററുള്ളവരോടു ക്രിസ്തുവിനേക്കുറിച്ചു പറയാതിരിക്കാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതായി. മഹാപാപിയായ എന്നെ രക്ഷിച്ചതുപോലെ മററുള്ളവരേയും രക്ഷിപ്പാൻ യേശുമശിഹാശക്തനാണെന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നു. സുവിശേഷിക്കുന്നില്ലഎങ്കിലെനിക്ക് അയ്യോ കഷ്ടം. എന്നെപ്പോലെയുള്ള പാപികളെ ക്രിസ്തു രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ളതു ഞാനെങ്ങനെ അറിയിക്കാതിരിക്കും. അവരെ പൂർണ്ണമായി രക്ഷിപ്പാൻ അവൻ പ്രാപ്തനാകുന്നു. (എബ്രായർ 7; 25) ഹിന്തുമതം വളരെ പുരാതനമാണെന്നുള്ള ആ അഭിമാനബോധം എന്റെ സ്വന്തനാട്ടുകാരായ പലരേയും ക്രിസ്തുവിൽ നിന്നു മാററി നിറുത്തുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു നൽകുന്ന രക്ഷയുടെ സന്തോഷം മററു യാതൊരു ഉറവയിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നതല്ലതന്നെ. ദാഹിക്കുന്ന അനേക ആത്മാക്കൾ ഉണ്ടെന്നെനിക്കറിയാം. എന്റെ ഈ അനുഭവം അവരിൽ ചിലർക്കെങ്കിലും സഹായകമായിരിക്കട്ടെ. "ഇത്രവലിയ രക്ഷയെ അഗണ്യമായി വിചാരിച്ചാൽ നാം എങ്ങനെ തെററിയൊഴിയും" ആകാശത്തിൻ കീഴിൽ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ യേശുക്രിസ്തുവെന്ന ഏക നാമമല്ലാതെ മററൊന്നും നൽകപ്പെട്ടിട്ടില്ല." (പ്രവൃത്തി 4: 12)

പ്രിയ വായനക്കാരാ (വായനക്കാരീ) സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ക്രിസ്തുഭഗവാനിൽ വിശ്വസിക്കുക. നിന്നെനിന്റെ ജാതിയിൽനിന്നും ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു എന്നു വരാം. നിന്റെ സ്വന്തക്കാർ നിന്നെ ഉപദ്രവിക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവെന്നു വരാം. ഭൗമികമായ മഹിമയും സ്വത്തുക്കളും നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ ഹൃദയംകൊണ്ടു വിശ്വസിക്കുകയും വായകൊണ്ടു് ഏററുപറകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്ന രക്ഷ ഈ ദൃശ്യനഷ്ടങ്ങളെക്കാളെല്ലാം വലിയ ലാഭമാണു്.

ഒരു മനുഷ്യൻ സർവ്വ ലോകവും നേടിയാലും ആത്മാവിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാൽ അവനെന്തു പ്രയോജനം. (മർക്കോസ് 8. 36.)

ഞാൻ ക്രിസ്ത്യാനിയായ ശേഷമുള്ള അനുഭവങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചാൽ ഈ ആത്മകഥ സുദീർഘമായിപ്പോകും. എന്റെ തെററുകളിൽ എന്നെ ശിക്ഷിച്ചും ബലഹീനതകളിൽ താങ്ങിയും പരിശുദ്ധാത്മാവു് എന്നെ നയിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു മററുള്ളവരോടു പറയുന്നതിൽ കൂടുതൽ സന്തോഷം എനിക്കു വേറെയില്ല.

1896–ൽ ഇൻഡ്യയിൽ ക്ഷാമം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം നൂതന പ്രവർത്തന സരണിയിലേക്കു എന്നെ നയിച്ചു. ചോദിക്കുന്നതിലും നിനയ്ക്കുന്നതിലും അത്യന്തം പരമായി ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ള എന്റെ രക്ഷകനിൽ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടു് അനാഥർക്കും അശരണർക്കുംവേണ്ടിയുള്ള "മുക്തിസ്ഥാപനം" ആരംഭിച്ചു. 1800 വ്യക്തികൾഇവിടെ താമസിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കുഅനുദിനമുള്ളആവശ്യം അൽഭുതകരമായി നൽകുന്ന പിതാവിനെ അവിശ്വസിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. യാതൊരു ബാങ്കു നിക്ഷേപമൊ സുനിശ്ചിത വരുമാനമൊ കൂടാതെ ഈ സ്ഥാപനം നടന്നു വരുന്നു.

18 വർഷം മുമ്പു് വെറും രണ്ടു വിദ്യാർത്ഥികളെ വച്ചാരംഭിച്ച വിദ്യാലയം ദൈവ കൃപയാൽ വളരെ വളന്നു. പത്തുകൊല്ലത്തിനു ശേഷം സ്കൂളിലെ എല്ലാകുട്ടികൾക്കും മതപരമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിത്തുടങ്ങി. എന്നെപ്പോലെ തന്നെ നൂററു കണക്കിനു സ്ത്രീകൾ ക്രിസ്തുവിനെ കാണുവാനിടയായി. വി. വേദപുസ്തകമാണവരിൽ അധികം പേരേയും ഈ രക്ഷയുടെ സന്തോഷത്തിലേയ്ക്കു് ആകർഷിച്ചതു്.

വി. വേദപുസ്തകത്തിലെ എല്ലാ സത്യങ്ങളെക്കാളും എനിക്കു വിലയേറിയതായിതോന്നുന്നതു് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനമാണു്. തന്നെ നോക്കി കാത്തിരിക്കുന്നവരെ ചേർപ്പാൻ അവൻ വരും, താമസിക്കുകയില്ല. അവൻ വരുന്നതേതു യാമത്തിലെന്നറിയായ്കയാൽ ഉണർന്നിരിപ്പിൻ. 1917–ൽ ബോംബെ ഗവർണർ ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം മുന്നറിവുകൂടാതെ സന്ദർശിച്ചു. ആ സംഭവം എന്നെ വളരെ ആശ്ചര്യ പരതന്ത്രയാക്കി. ബോംബെയിലേക്കും വലിയ ആളിനെ കണ്ടതിൽ എനിക്കു വലിയ ആനന്ദം തോന്നി. എന്നാൽ കർത്താവായ യേശുമശിഹാ ഇപ്രകാരം നിനച്ചിരിയാതെ വരുമ്പോഴുള്ള ആനന്ദം എത്രയധികം! നമ്മുടെ പൗരത്വമോ സ്വർഗ്ഗത്തിലത്രെ. അവിടെനിന്നു കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു രക്ഷിതാവായി വരും.

പ്രിയ സഹോദരാ, സഹോദരീ,നീ ഈ സാക്ഷ്യം വായിക്കുന്നു എങ്കിൽ, ഭാരതത്തിലുള്ള എന്റെ ജനങ്ങൾക്കു് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള ചുമതല ശരിയായി മനസ്സിലാക്കണമേ. ഇതുവരെയും യേശുക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷിതാവായി സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആരെങ്കിലും ഇതു വായിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിനെ വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായി വിശ്വസിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നും ഞാൻ സസ്നേഹം ഓർപ്പിക്കുന്നു. അതിലും വലിയ ഭാഗ്യം വേറെ ലഭിക്കാവുന്നതല്ല.

തന്റെ ഏകജാതനായ പുത്രനിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏവനും നശിച്ചുപോകാതെ നിത്യജീവൻ പ്രാപിക്കേണ്ടതിനു ദൈവം അവനെ നൽകുവാൻ തക്കവണ്ണം ലോകത്തെ അത്രയ്ക്കു സ്നേഹിച്ചു. (യോഹ. 3. 16)

കുറിപ്പു്

ഈ ലഘുലേഖ വായിച്ചതിനാൽ യേശുക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു കൂടുതലറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ അടുത്തുള്ള ക്രിസ്തീയപട്ടക്കാരോടു ചോദിക്കാവുന്നതാണു്. നേരിട്ടെഴുതണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ, എം. വി. ജോർജ് ശെമ്മാശൻ, എം. ഡി. സിമ്മനാരി, കോട്ടയം. എന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ എഴുതേണ്ടതത്രെ.

ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കൂടുതൽകോപ്പികൾ (Re-print) വേണ്ടവർക്കു് 100–നു് ഒരു രൂപ വിലയ്ക്കു് അയച്ചു കൊടുക്കുന്നതാണു്.

ചർച്ചുവീക്കിലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴുംമുൻകൂർ)

	രൂ. ണ. സ.
ഒരു വർഷത്തേക്കു്	6—0—0
ആറുമാസത്തേക്കു്	3—0—0
ഒററപ്രതി	0—2—0

(8-ാംപേജിൽ നിന്നും തുടർച്ച)

ധ്വനിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, ഫ്റാൻസിസാകട്ടെ, ഈ വാർത്ത കേട്ട ചാടിയെണീററു: "എന്തൊരു സന്തോഷം! എത്ര മനോജ്ഞമായിരിക്കുന്നു! എനിക്ക് അഞ്ചു സഹോദരന്മാരുണ്ടെന്ന് ഇനിയെങ്കിലും എനിക്കു വാസ്തവമായി പറയാമല്ലോ.ദൈവത്തിനു മഹത്വം."

ഫ്റാൻസിസിൻെറ സന്തോഷം സാംക്രമികമായിരുന്നു. സഹോദരന്മാർ അവരുടെ നയനങ്ങൾ തുടച്ചു. ഏലിയാസ് ഒരക്ഷരവും പറയാതെ, മാറിക്കളഞ്ഞു.

ഫ്റാൻസിസും പീററും അവർ താമസിക്കുന്ന വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങി. ഏലിയാസും സീസറും മറെറാരു വഴിയേ യാത്രതിരിച്ചു. താമസസ്ഥലത്തെത്തി ഫ്രാൻസിസും സുഹൃത്തും ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. ഒരു നിമിഷനേരത്തേക്ക് ഫ്റാൻസിസ് കണ്ണു് ഇറുക്കി അടച്ച് നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായ ഒരു വേദന കുറയട്ടെയെന്നു കരുതിയാണങ്ങനെ ചെയ്തതു്. കണ്ണു് തുറന്ന്, വേദന കുറഞ്ഞുവെന്നു് സ്വയം ചിന്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ആ നിമിഷത്തിൽ ഭയം ഹൃദയത്തെ ഗ്രസിച്ചു കളഞ്ഞു! കണ്ണുകളിൽ വീണ്ടും അസുഖം വർദ്ധിക്കുന്നു! സൂചി കുത്തുന്ന പോലുള്ള വേദന! കണ്ണിൽനിന്ന് വെള്ളം ഒഴുകുന്നുമുണ്ടു്. പൗരസ്ത്യ ദേശത്തെ ചൂടും പൊടിയും തൻെറ കണ്ണു കളഞ്ഞുവെന്നോ?—അയ്യോ, ദൈവമേ, അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ?—അങ്ങനെ വരാൻ വഴിയില്ല.—തിമിര രോഗമോ? ദൈവസൃഷ്ടിയുടെ സൗന്ദര്യം മുഴുവൻ അന്ധകാരത്തിൽ ലയിക്കണമെന്നോ?.... അങ്ങനെ വരുന്നപക്ഷം, അതു ദൈവത്തിൻെറ ഒരു പരീക്ഷയായിരിക്കും. താൻ എന്നും സഹോദരന്മാരോടു് ഉൽബോധിപ്പിക്കാറുള്ള ഒരു സംഗതി പ്രായോഗികമാക്കാൻ തനിക്കു നൽകുന്ന ഒരവസരമായിരിക്കുമതു്. ഏതു പരീക്ഷയും ആനന്ദത്തിനുള്ള ഒരു മൂശയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തണമെന്ന ഉൽബോധനമാണദ്ദേഹം അനുസ്മരിച്ചതു്.

പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം പീററിനോടു് മററു കാര്യങ്ങളെപ്പററി സംസാരിച്ചു. തൽക്കാലത്തേക്ക് കണ്ണിലെ വേദന ഒരു രഹസ്യമായിരിക്കട്ടെ.

ഫ്റാൻസിസും പീററും ഭക്ഷണം കഴിക്കാനായി കൈ ഉയർത്തി. അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് വാതിൽ തുറന്നു—

രണ്ടുപേരും തലയുർത്തി നോക്കി. വിയർത്തൊലിച്ച്, വിവശനായ ഒരാൾ കി ത ച്ചു കൊ ണ്ടു് അ ക ത്തേ ക്കു കയറി. എന്തു്? സ്റ്റീഫനോ? സ്റ്റീഫൻ ഈ സമയത്തു് അക്രയിലെങ്ങനെയെത്തി? ആ സഹോദരൻ അനേകായിരം മൈൽ ദൂരെ ഇററലിയിലായിരുന്നല്ലോ!

സ്റ്റീഫൻ സംഗതികൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. രഹസ്യമായിട്ടാണു് ആ സഹോദരൻ നാട്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചതു്. യാതൊരു അധികാരപത്രവും കൂടാതെ. ഏതാനും സഹോദരന്മാരുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച്, ഫ്റാൻസിസ് എവിടെയായിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു് അടിയന്തരമായ ചില സംഗതികളുണർത്തിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടതാണു്. ഫ്റാൻസിസ് ഉടൻ തന്നെ തിരിച്ചെത്തണമെന്നതാണു് അഭ്യർത്ഥന. തൻെറ സമൂഹത്തിൻെറ അണികളിൽ ഭയങ്കരമായഅസ്വസ്ഥതകൾതലയുയർത്തി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആദ്യകാലത്തു ചേർന്ന സഹോദരന്മാരും പുതുതായി ചേർന്നവരിൽ ഫ്റാൻസിസിനെ മാത്രം അനുഗമിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചിലരും ഫ്റാൻസിസ് ഉടനെ തിരിച്ചു ചെല്ലണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലിയോ, ഏൻജലോ, രൂഫിനോ, മാസ്സിയോ എന്നിവരതാവശ്യപ്പെടുന്നു സഹോദരി ക്ലാരയും.

പക്ഷേ, എന്തിനു്? എന്തുണ്ടായി? നിശ്ശബ്ദമായി ധൃതഗതിയിലുള്ള ഈ യാത്രയെന്തിനു്?

സ്റ്റീഫൻ ചുരുക്കത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു. സമൂഹത്തിൻെറ ആത്മാവു് ബോധപൂർവം നിഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഫ്റാൻസിസിൻെറ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, സമൂഹകാര്യങ്ങൾ ഏല്പിച്ചിട്ടു പോന്ന രണ്ടു വികാരി ജനറൽമാരും, കർദ്ദിനാൾ യൂഗോലിനോയുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദരായി, എല്ലാ മിഷനറി സഹോദരന്മാർക്കും പാപ്പായിൽനിന്നും അധികാര പത്രവും സംരക്ഷണയും സമ്പാദിച്ചുവരുന്നു. സഹോദരന്മാർക്കു പാർക്കുന്നതിനായി വമ്പിച്ച കോൺവൻറുകൾ പണിയാൻ സജ്ജീകരണങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ആദ്യനിയമത്തിൻെറ ലാളിത്യം നശിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം—സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് വളരെയേറെ നിയമങ്ങളൊന്നും ഫ്റാൻസിസ് ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ല—പുതിയ ഉപവാസങ്ങളും കഠിന തപങ്ങളും അവർ ക്രൂരതലായി നിയമാവലിയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു.ഫ്റാൻസിസ്ക്കൻ സമൂഹനിയമം പുരാതന സന്യാസ സമൂഹങ്ങളുടെ നിയമങ്ങളോടു് തുല്യമാക്കാനാണു് അവരുടെ ശ്രമം. അനുസരിപ്പിക്കുന്നതിനു് എത്ര കഠിനമായശിക്ഷയും നൽകാൻ അവർക്കു മടിയില്ല.

No. 49 Dated 20-8-1946 M. Reg. 5286

THE CHURCH WEEKLY

സ്ളീബാദാസ സമൂഹത്തിന്റെ 31-ാം വാർഷികം

സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷന്റെ ആസ്ഥാനമായ മുളന്തുരുത്തിയിൽ വച്ച് സാഘോഷം കൊണ്ടാടി

കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭകളുടെ വിശിഷ്യ മലങ്കരസഭയുടെ അഭിമാന സ്തംഭമായി പരിലസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ളീബാദാസ സമൂഹത്തിന്റെ 31—ാം വാർഷികം സ്ളീബാപ്പെരുന്നളായ സെപ്തംബർ 14—ാംനു- സമൂഹസ്ഥാപകനും മിഷനറി ബിഷപ്പുമായ മാർ ഒസ്താത്തിയോസ് തിരുമേനിയുടെ ആസ്ഥാനമായ മുളന്തുരുത്തി കർമ്മേൽദയറായിൽ വച്ചു കൊല്ലം ഇടവകയുടെ സഹായ മെത്രാനായ മാത്യൂസ് മാർ. കൂറീലോസ് തിരുമേനിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലും ഒരു വൻപിച്ച ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിലും സാഘോഷം കൊണ്ടാടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ മാർ കൂറീലോസ് തിരുമേനി • സ്ളീബാദാസ സമൂഹത്തെയും സുവിശേഷ വേലയേയും ശ്ലാഘിച്ചു. സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷന്റെ റിപ്പോർട്ടു വായനയ്ക്കു ശേഷം ശ്രീ കെ. പി. പത്രോസ് ബി. എ. ബി. എൽ പ്രസംഗിച്ചു. നാലു നൂററാണ്ടുകൾക്കു മുൻപ് മലങ്കര സഭയെക്കുറിച്ച് ഒരു മിഷനറി നെതർലണ്ടിൽ അയച്ച ഒരു കത്ത് സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുള്ളതു അദ്ദേഹം വായിച്ച് അന്നും സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ജാതിവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണിക്കുകയും പറങ്കികളുടെ ഉപദ്രവത്തെക്കുറിച്ചു ആ കത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സൂചനകൾ എടുത്തു പറയുകയും ചെയ്തു.

റവ. ഡീക്കൻ എം. വി. ജോർജ്ജ് "മകനെ ഇനിയും പാത്രം കൊണ്ടുവരിക" എന്ന വേദവാക്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് പ്രസംഗിച്ചതു്. സഭാ മക്കൾ ഒഴിഞ്ഞ പാത്രങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ച് സഭാമാതാവിന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. സഭയ്ക്കു മാത്രമേ പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന എണ്ണ പകരുവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു. പകരാതിരുന്നപ്പോൾ എണ്ണ തീർന്നതുപോലെ സുവിശേഷം മററുള്ളവർക്കു കൊടുക്കാതിരുന്നാൽ നമുക്കുള്ളതു നശിച്ചു പോകുമെന്നും ബ; ശെമ്മാശൻ ശക്തിയായി ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. സഭാസമാധാനാർത്ഥം കുരിശുപള്ളി അങ്കണത്തിൽ ഉപവസിച്ച യുവാക്കന്മാരുടെ പ്രയത്നഫലം നിഷ്കരുണം ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളിയ പ: പാത്രിയർക്കീസിന്റെ കഠിനതയിൽ അദ്ദേഹം സങ്കടം രേഖപ്പെടുത്തുകയും മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ സിംഹാസനമായ പ. കാതോലിക്കാ സിംഹാസനത്തോടു ചേർന്നുനിന്നു ഭാരതത്തിൽ സുവിശേഷ വേല ചെയ്യണമെന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

റവ. ഫാദർ. ടി. വി. ജോൺ എം എ. മാത്യു ഇഞ്ചെയ്ക്കലോടി എന്നിവരും പ്രസംഗിച്ചു. പതിനൊന്നു വർഷത്തിനു ശേഷമാണ് സമൂഹാദ്ധ്യക്ഷന്റെ ആസ്ഥാനത്തു വെച്ച് ഈ വാർഷികം നടത്തപ്പെട്ടതെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമത്രെ.

സമുദായക്കേസ്

സുപ്രീം കോടതി വിധി, ഒരുവർഷത്തെ സമാധാനാലോചനകൾ, 40 ദിവസത്തെ പീസ് ലീഗിന്റെ ഉപവാസം എന്നീ സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷം സമുദായക്കേസ്സിന്റെ അപ്പീൽവാദം സെപ്തംബർ 19–ാംതീയതി തിങ്കളാഴ്ച എറണാകുളത്തെ തിരു–കൊച്ചി ഹൈക്കോടതിയിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പാത്രിയർക്കീസു ഭാഗത്തേക്കു മെ. തൈക്കാട്ടു സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരും, കെ. വി. എബ്രഹാമും വാദം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ വാദം കഴിഞ്ഞ് കാതോലിക്കാഭാഗത്തേക്കു ബാരിസ്റ്റർ എം. കെ. നമ്പ്യാർ വാദിക്കുന്നതായിരിക്കും. കാതോലിക്കാ ഭാഗത്തേക്കു ഇപ്പോൾ മെ. വി. കെ. കെ. മേനോൻ എം. എബ്രഹാം എന്നിവർ ഹാജരാകുന്നു. കേസിന്റെ ആദിമുതലുള്ള വിശദവിവരങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ ഈ കേസ് വിചാരണ കേസിനെപ്പററി പഠിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും രസാവഹമായിരിക്കും.

Printed and Published by N. M. Abraham B. A, at the Malayala Manorama Press, Kottayam.